Eiropas Savienības
Oficiālais Vēstnesis

LV
C sērija

C/2026/4011

26.8.2026.

**P10_TA(2026)0076**

# Eiropas ekonomikas politikas koordinēšanas pusgads: nodarbinātības un sociālās prioritātes 2026. gadam

**Eiropas Parlamenta 2026. gada 11. marta rezolūcija par Eiropas ekonomikas politikas koordinēšanas pusgadu: nodarbinātības un sociālās prioritātes — 2026. gada ziņojums (2025/2183(INI))**

(C/2026/4011)

*Eiropas Parlaments,*

— ņemot vērā Līguma par Eiropas Savienību 3. pantu,

— ņemot vērā Līguma par Eiropas Savienības darbību (LESD) 9., 121., 148. un 149. pantu,

— ņemot vērā Eiropas sociālo tiesību pīlāru (ESTP), ko Padome, Parlaments un Komisija pasludināja un parakstīja 2017. gada 17. novembrī, un tā rīcības plānu, kas pieņemts 2021. gadā, jo īpaši ierosinātos 2030. gada pamatmērķus nodarbinātības, prasmju un nabadzības mazināšanas jomā,

— ņemot vērā Eiropas Parlamenta un Padomes 2024. gada 29. aprīļa Regulu (ES) 2024/1263 par ekonomikas politikas efektīvu koordināciju un budžeta daudzpusēju uzraudzību un ar ko atceļ Padomes Regulu (EK) Nr. 1466/97 ([1]), un jo īpaši tās 3., 4., 13. un 27. pantu,

— ņemot vērā 2025. gada septembrī publicēto Komisijas ziņojumu "*Employment and Social Developments in Europe*" (Nodarbinātība un sociālā attīstība Eiropā),

— ņemot vērā 2025. gada oktobrī publicēto Komisijas ziņojumu "*Labour Market and Wage Development in Europe*" (Darba tirgus un algu attīstība Eiropā),

— ņemot vērā Komisijas 2025. gada 25. novembra priekšlikumu "Komisijas un Padomes priekšlikums par vienotu nodarbinātības ziņojumu" (COM(2025)0958),

— ņemot vērā Komisijas 2025. gada 25. novembra ieteikumu Padomes ieteikumam par eurozonas ekonomikas politiku (COM(2025)0957),

— ņemot vērā Komisijas 2025. gada 25. novembra paziņojumu "2026. gada brīdināšanas mehānisma ziņojums" (COM(2025)0956),

— ņemot vērā Komisijas 2025. gada 25. novembra ieteikumu Padomes ieteikumam par cilvēkkapitālu Eiropas Savienībā (COM(2025)0959),

— ņemot vērā Eiropas sociālo partneru ieguldījumu 2026. gada Eiropas pusgadā, jo īpaši rudens paketē,

— ņemot vērā 2024. gada septembrī publicēto Mario Dragi ziņojumu par Eiropas konkurētspējas nākotni,

— ņemot vērā 2024. gada aprīlī publicēto Enriko Letas ziņojumu par vienotā tirgus nākotni "*Much more than a market*" (Daudz vairāk nekā tirgus),

— ņemot vērā Augsta līmeņa grupas jautājumos par sociālās aizsardzības un labklājības valsts nākotni ES ziņojumu, kas publicēts 2023. gada janvārī,

— ņemot vērā Reglamenta 55. pantu,

— ņemot vērā Nodarbinātības un sociālo lietu komitejas ziņojumu (A10-0033/2026),

A. tā kā ES nodarbinātības mērķis – līdz 2030. gadam panākt, ka vismaz 78 % cilvēku vecumā no 20 līdz 64 gadiem ir nodarbināti – varētu tikt sasniegts; tā kā 2025. gada oktobrī bezdarba līmenis ES bija 6 % (dalībvalstīs tas svārstījās no 2,6 % līdz 10,6 %), savukārt jauniešu bezdarba līmenis joprojām ir augsts (13,2 %); tā kā bezdarba līmenis un nestabili darba apstākļi joprojām ir nemainīgi augsti jauniešiem, sievietēm, gados vecākiem darba ņēmējiem,

([1]) OV L, 2024/1263, 30.4.2024., ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2024/1263/oj.

mazkvalificētiem un vidēji kvalificētiem trešo valstu valstspiederīgajiem, personām ar invaliditāti, romiem un citām etniskajām minoritātēm – visas šīs grupas saskaras ar strukturāliem šķēršļiem nodarbinātībai; tā kā personu ar invaliditāti bezdarba līmenis ir 15,1 %; tā kā augstākam nodarbinātības līmenim ES būtu jāiet roku rokā ar darbvietu kvalitāti, pienācīgām algām un algu un produktivitātes pieaugumu;

B. tā kā Eiropas pusgads joprojām ir galvenais instruments ekonomikas, fiskālās, nodarbinātības un sociālās politikas koordinēšanai visā ES un tam vajadzētu būt vērstam uz sociālā taisnīguma, vides ilgtspējas un taisnīguma starp paaudzēm sistemātiskāku iekļaušanu makroekonomikas pārvaldībā, vadoties pēc ESTP un ievērojot subsidiaritātes principu; tā kā ir pieliktas pūles, lai ekonomisko un sociālo mērķu uzraudzību Eiropas pusgada procesā labāk līdzsvarotu ar sociālo rezultātu pārskata izstrādi un sociālās konverģences sistēmas neseno integrāciju šajā procesā; tā kā 2026. gada rudens pakete tika iesniegta bez gada ilgtspējīgas izaugsmes pētījuma, kurā izklāstīta holistiska un līdzsvarota stratēģija ES ekonomikas, sociālo un nodarbinātības, kā arī vides mērķu sasniegšanai un Eiropas pusgads tiek iekļauts plašākā redzējumā par ilgtspējīgu izaugsmi Savienībā; tā kā ES ir jāsaglabā apņēmība īstenot konkurētspēju, ilgtspēju un sociālo taisnīgumu, nepieļaujot, ka vienu mērķi sasniedz uz pārējo rēķina;

C. tā kā 2024. gadā 93,3 miljoni cilvēku (21 % ES iedzīvotāju), bija pakļauti nabadzības vai sociālās atstumtības riskam (*AROPE*), kas liecina, ka ir panākts ierobežots progress virzībā uz ESTP 2030. gada nabadzības mazināšanas mērķrādītāju un vairāk nekā puse dalībvalstu virzās nepareizā virzienā; tā kā nabadzības risks ir daudz lielāks sievietēm, bērniem, vecāka gadagājuma cilvēkiem, personām ar invaliditāti, *LGBTI+* kopienai, mazkvalificētiem darbiniekiem, trešo valstu valstspiederīgajiem, romiem, viena vecāka mājsaimniecībām un cilvēkiem, kas dzīvo mazapdzīvotos apgabalos, un joprojām pastāv būtiskas atšķirības starp dalībvalstīm un pašās dalībvalstīs, tostarp starp lauku un pilsētu teritorijām; tā kā šī atšķirība starp pieaugošajiem vidējiem ienākumiem un pastāvīgo nabadzības līmeni norāda uz strukturālām problēmām ienākumu sadalē, darba tirgos un sociālās aizsardzības sistēmu struktūrā un tvērumā; tā kā 2024. gadā vairāk nekā 40 miljoni cilvēku ES (aptuveni 9,2 % iedzīvotāju) saskārās ar enerģētisko nabadzību, kas noveda pie materiālās nenodrošinātības; tā kā minimālo ienākumu shēmu, bezdarbnieka pabalstu un ģimenes un bērnu pabalstu nepietiekamais segums un neatbilstība, kā arī šķēršļi integrācijai darba tirgū un piekļuvei kvalitatīviem sabiedriskajiem pakalpojumiem, piemēram, veselības aprūpei, izglītībai, aprūpei un mājokļiem, veicina pastāvīgu nabadzību un sociālu atstumtību, jo īpaši visnelabvēlīgākajā situācijā esošo grupu vidū; tā kā, nemainot pieeju nabadzības izskaušanai ES līmenī, nebūs iespējams mainīt šo tendenci; tā kā vērienīgai ES nabadzības novēršanas stratēģijai būs svarīga loma, lai reaģētu uz nabadzības daudzdimensionālo būtību;

D. tā kā katrs ceturtais bērns Eiropas Savienībā joprojām ir pakļauts nabadzības vai sociālās atstumtības riskam – šis rādītājs ir augstāks nekā sabiedrībā kopumā; tā kā nav panākts pietiekams progress virzībā uz mērķi līdz 2030. gadam par 5 miljoniem samazināt to bērnu skaitu, kuriem draud nabadzība vai sociālā atstumtība, un *AROPE* bērnu īpatsvars 2019.–2023. gada periodā katru gadu ir palielinājies un joprojām ir pastāvīgi augsts; tā kā saskaņā ar Komisijas priekšlikumā 2026. gada vienotajam nodarbinātības ziņojumam minēto 2024. gadā aptuveni 19,5 miljoni bērnu (24,2 %) ES bija pakļauti nabadzības vai sociālās atstumtības riskam; tā kā preventīva bērnu un ģimenes atbalsta politika un pakalpojumi saskaņā ar Eiropas Garantiju bērniem ir būtiski tam, lai mainītu sociālekonomiskos apstākļus, kas var izraisīt ģimenes šķiršanos un bērnu ievietošanu aprūpes iestādē; tā kā gan pašreizējā, gan nākamajā daudzgadu finanšu shēmā ārkārtīgi svarīgs ir īpašais Eiropas Garantijas bērniem finansēšanas instruments, kā arī sinerģija ar citiem ES un valstu fondiem; tā kā saskaņā ar Komisijas sniegto informāciju ES ir papildus jāiegulda vairāk nekā 11 miljardi EUR gadā, lai sasniegtu Barselonas mērķrādītājus 2030. gadam attiecībā uz agrīno pirmsskolas izglītību un aprūpi (*ECEC*) ([2]); tā kā bērni, kuri varētu gūt vislielāko labumu no pirmsskolas izglītības un aprūpes, proti, bērni no nelabvēlīgas vides, parasti vismazāk tajā ir iesaistīti un joprojām saskaras ar piekļuves šķēršļiem;

E. tā kā ES aprūpes iestādēs joprojām dzīvo vismaz 1,4 miljoni personu ar invaliditāti un gandrīz 300 000 bērnu; tā kā aprūpes iestādēs dzīvojošie ir nošķirti no plašākas kopienas un viņiem nav pietiekamas kontroles pār savu dzīvi un lēmumiem, kas viņus skar; tā kā, neraugoties uz to, ka ES jau sen ir apņēmusies īstenot deinstitucionalizāciju, joprojām ir jāstrādā gan ES, gan valstu līmenī, lai neaizsargātajām iedzīvotāju grupām dotu iespēju dzīvot ģimenēs vai kopienas apstākļos;

([2]) Eiropas Komisija, "*Employment and Social Developments in Europe* (*ESDE*) 2024)" (Nodarbinātība un sociālā attīstība Eiropā 2024. gadā), 2024. gada septembris.

F. tā kā katrs divpadsmitais darba ņēmējs (8,2 %) ES 2024. gadā cieta no nodarbinātu personu nabadzības, kas apdraud sociālo kohēziju un norāda uz to, ka nodarbinātība pati par sevi nenodrošina pilnīgu aizsardzību pret nabadzību un neveicina labākus dzīves apstākļus dzīves dārdzības pieauguma un pirktspējas samazināšanās apstākļos; tā kā nesenais likumā noteiktās minimālās algas pieaugums – 2022. līdz 2025. gadā bieži virs 20 % un vairākās dalībvalstīs virs 40 % – ir palīdzējis saglabāt zemu atalgotu darba ņēmēju pirktspēju un ir veicinājis algu pieaugumu zemu atalgotās nozarēs; tā kā, neraugoties uz to, ka lielākajā daļā dalībvalstu reālās algas ir pārsniegušas pirmspandēmijas līmeni, vairākas lielas ekonomikas vēl nav atguvušas šo līmeni;

G. tā kā klimata pārmaiņas ir saasinājušas nevienlīdzību un īpaši ietekmējušas visneaizsargātākās grupas, kuras parasti ir vairāk pakļautas vides apdraudējumiem, piemēram, augstai temperatūrai, un tā rezultātā pazeminās darbvietu kvalitātes standarti, samazinās ražīgums un palielinās darbvietu nedrošība; tā kā pārejai uz klimatneitralitāti ir jābūt sociāli taisnīgai un visus iekļaujošai un ir paredzams, ka līdz 2030. gadam tā radīs 1–2,5 miljonus papildu darbvietu, ja to veicinās ar pareizu nodarbinātības un izglītības politiku; tā kā spēcīga un pienācīgi finansēta sociālā aizsardzība un kvalitatīvu darbvietu radīšanas politika ir priekšnoteikums tam, lai nodrošinātu godīgu un taisnīgu pārkārtošanos uz klimatneitralitāti un digitālo pārveidi;

H. tā kā ES saskaras ar pastāvīgu darbaspēka un prasmju trūkumu vairākās nozarēs, ko veicina dažādi faktori, piemēram, demogrāfiskās un tehnoloģiskās pārmaiņas, prasmju neatbilstība, darbvietu kvalitāte un nepievilcīgi sabiedriskie pakalpojumi un nepietiekami ieguldījumi to kvalitātē – tas ir atzīts par būtisku šķērsli ES izaugsmei un konkurētspējai; tā kā ierobežotās jauniešu karjeras iespējas un nestabilie darba apstākļi dažās Savienības daļās veicina talantu aizplūšanu no ES reģioniem un trešām valstīm, kas vēl vairāk saasina minēto trūkumu; tā kā Komisijas priekšlikumā 2026. gada vienotajam nodarbinātības ziņojumam ir uzsvērts, ka strukturālu darba tirgus nepilnību novēršana, uzlabojot darbvietu kvalitāti, veicina augstāku ražīgumu, ekonomisko sniegumu, sociālo taisnīgumu un kohēziju; tā kā, uzlabojot darba ņēmēju tiesības, koplīguma sarunas, aktīvu darba tirgus politiku, sociālās aizsardzības pieejamību un prasmju pilnveides iespējas visiem, tostarp trešo valstu valstspiederīgajiem, kā arī mērķtiecīgi aktivizējot 51 miljonu cilvēku darbspējīgā vecumā, kuri pašlaik nav aktīvi darba tirgū, varētu stiprināt līdzdalību, iekļautību un konkurētspēju; tā kā paredzams, ka līdz 2050. gadam ES strādājošo iedzīvotāju skaits samazināsies par gandrīz 18,8 miljoniem cilvēku, tādēļ būtu jāsaprot, ka likumīga darbaspēka migrācija var palīdzēt reaģēt uz mainīgajām darba tirgus vajadzībām;

I. tā kā 2022. gadā 39,5 % pieaugušo bija iesaistīti izglītībā, tādēļ lielākajai daļai dalībvalstu būtu jāpieliek lielākas pūles, lai līdz 2030. gadam sasniegtu mērķi – 60 % pieaugušo piedalās izglītībā un apmācībā; tā kā integrētā pieeja politikas koordinēšanai Eiropas pusgada ietvaros nodrošina satvaru nepieciešamo ieguldījumu novirzīšanai cilvēkkapitāla pilnveidošanas, izglītības un apmācības sistēmu vajadzībām; tā kā arī turpmāk ir vajadzīgi būtiski centieni, lai nodrošinātu kvalitatīvas apmācības politikas nodrošināšanu un piekļuvi tai, jo īpaši darba ņēmējiem mazkvalificētās profesijās, veicinātu mūžizglītību un stiprinātu ES konkurētspēju, noturību un ES darbaspēka iekļautību; tā kā ar publiskajiem izdevumiem vien var nepietikt prasmju pilnveides un pārkvalifikācijas vajadzību apmierināšanai, ņemot vērā ar ES pārveidi saistītos uzdevumus; tā kā 2022. gadā vidējais pamatprasmju vērtējums atbilstoši Starptautiskajai skolēnu novērtēšanas programmai (*PISA*) 15 gadus vecu jauniešu vidū bija zemāks nekā 2018. gadā, turklāt nesekmīgs vērtējums nesamērīgi daudz ietekmēja nelabvēlīgā situācijā esošus izglītojamos, kas uzsvērti parāda nepieciešamību pēc reformām un ilgtspējīgiem ieguldījumiem izglītībā un apmācībā, lai atbalstītu nākamās paaudzes un viņu pāreju no izglītības uz darbu;

J. tā kā tiek lēsts, ka sociālajā infrastruktūrā, tostarp cenas ziņā pieejamos mājokļos, veselības un ilgtermiņa aprūpē, izglītībā un mūžizglītībā, ir vajadzīgas papildu investīcijas (192 miljardi EUR gadā) ([3]); tā kā ir jānovērtē sociālo ieguldījumu, jo īpaši publisko izdevumu bērniem un jauniešiem, ekonomiskā atdeve, jo tie ne tikai uzlabo dzīves līmeni un samazina nabadzību, bet ir arī galvenie ilgtspējīgas un iekļaujošas ekonomikas izaugsmes un augstāka ražīguma un nodarbinātības līmeņa virzītājspēki; tā kā nepietiekami ieguldījumi izglītībā un pētniecībā vājina ilgtermiņa izaugsmes izredzes; tā kā sociālie ieguldījumi bērnos ir ieguldījums nākotnē, kas nodrošina labāku izglītību un darba izredzes, kas savukārt uzlabo ekonomikas rādītājus; tā kā ES ir jāturpina darbs pie sociālo ieguldījumu nepietiekamības periodā pēc atveseļošanās, kā arī ieguldījuma sociālajos pakalpojumos, tā tvēruma un to ekonomiskās atdeves izvērtēšanas; tā kā kopīgu datu rādītāju par sociālo pakalpojumu izdevumiem un tvērumu, piemēram, Eiropas sociālo pakalpojumu indeksa, izstrāde pastiprinātu pamatotos ieteikumus un to īstenošanas efektīvu uzraudzību Eiropas pusgada ietvaros;

([3]) Komisijas dienestu 2020. gada 27. maija darba dokuments "Eiropas atveseļošanas vajadzību apzināšana" (SWD(2020)0098), kas pievienots Komisijas paziņojumam "Eiropas lielā stunda – jāatjaunojas un jāsagatavo ceļš nākamajai paaudzei" (COM(2020)0456).

K. tā kā mājokļu izmaksu radītais spiediens un augstās enerģijas cenas rada ievērojamu slogu mājsaimniecībām, tomēr mājokļu politika, neraugoties uz tās makroekonomisko nozīmi un centrālo lomu ienākumu drošībā, sociālajā iekļaušanā un noturībā pret dzīves izraisīto dārdzību, bieži vien ir nepietiekami atspoguļota konkrētām valstīm adresētajos ieteikumos; tā kā ieguldījumiem sociālajos pakalpojumos un mājokļu, tostarp sociālo un cenas ziņā pieejamu mājokļu, piedāvājuma palielināšanā, kā arī energoefektivitātē, ēku renovācijā un prasmju trūkuma novēršanā ir būtiska nozīme nabadzības, tostarp enerģētiskās nabadzības, mazināšanā un pieejamības cenas ziņā uzlabošanā;

L. tā kā ES vīriešu un sieviešu darba samaksas atšķirība pašlaik ir 12 %, jo sievietes cita starpā nesamērīgi vairāk uzņemas mājsaimniecības un bērnu aprūpes pienākumus un profesijas, kurās galvenokārt nodarbinātas sievietes, nemainīgi tiek vērtētas zemāk; tā kā sievietes ir pakļautas lielākam nabadzības riskam, jo īpaši vecumdienās, un sieviešu un vīriešu pensiju atšķirība pašlaik ir 25 % ([4]),

1. uzsver konkurences priekšrocības, ko sniedz ieguldījumi ES sociālajā modelī; prasa Augsta līmeņa grupas jautājumos par sociālās aizsardzības un labklājības valsts nākotni ES ieteikumus, kā arī E. Letas un M. Dragi ziņojumu ieteikumus integrēt Eiropas pusgada procesā, lai aizsargātu un stiprinātu ES sociālo tirgus ekonomiku; uzsver, ka ir vajadzīga līdzsvarota pieeja, kas veicina sociālās tiesības, sabiedriskos pakalpojumus, darba koplīguma slēgšanas sarunu struktūras un tvērumu, kā arī konkurētspēju; atzinīgi vērtē ESTP iekļaušanu ekonomikas pārvaldības sistēmā un aicina dalībvalstis izmantot iespēju pagarināt korekcijas periodu ieguldījumiem ESTP prioritātēs; prasa integrēto pārvaldības sistēmu atspoguļot ES iestāžu iekšējos procesos, vienlīdzīgi iesaistot to ekonomiskās un sociālās struktūras;

2. mudina Komisiju un dalībvalstis pilnībā īstenot ESTP; uzsver, ka atjaunināt ajā ESTP rīcības plānā politiskās saistības ir jāiekļauj kā konkrēti un vērienīgi pasākumi, kuru pamatā ir skaidri un izmērāmi mērķrādītāji un stingri uzraudzības kritēriji, lai efektīvi risinātu nabadzības un sociālās atstumtības problēmu un palīdzētu darba ņēmējiem pārvaldīt zaļo un digitālo pārkārtošanos, jo īpaši prasmju, PIA un mūžizglītības jomā; prasa ESTP rīcības plāna mērķus likt pamatā Eiropas pusgadam, nosakot tos par kritērijiem Eiropas pusgada novērtējumos; norāda, ka Komisijas priekšlikums 2026. gada vienotajam nodarbinātības ziņojumam lielā mērā ir vērsts uz prasmju un darbaspēka trūkumu un tajā nav visaptveroša novērtējuma par ESTP 20 principu īstenošanu, kā noteikts Regulā (ES) 2024/1263; aicina Komisiju nodrošināt, ka turpmākajos ciklos tiek ņemti vērā visi ESTP principi, lai nodrošinātu precīzu un pilnīgu priekšstatu par sociālo situāciju ES;

3. atzinīgi vērtē Komisijas mērķi līdz 2050. gadam izskaust nabadzību, tās Eiropas cenas ziņā pieejamu mājokļu plānu un nodomu ierosināt tiesību aktu par kvalitatīvām darbvietām; turklāt atzinīgi vērtē pirmo ES nabadzības novēršanas stratēģiju un Eiropas Garantijas bērniem pastiprināšanu; uzsver, ka, nosakot izmērāmus mērķus un attiecīgus konkrētām valstīm adresētus ieteikumus, būtu jāpanāk saskaņotība starp Eiropas pusgadu, pārraudzību saistībā ar ESTP rīcības plānu un šiem gaidāmajiem instrumentiem;

4. atgādina par Komisijas priekšsēdētājas Urzulas fon der Leienas 2019. gadā pausto apņemšanos nodrošināt, ka ikvienam bērnam Eiropā, kuram draud nabadzība vai sociālā atstumtība, ir piekļuve tādām pamattiesībām kā veselības aprūpe un izglītība, un pēc tam 2021. gada 14. jūnijā pieņemto Padomes Ieteikumu (ES) 2021/1004, ar ko izveido Eiropas Garantiju bērniem ([5]); uzsver, ka Garantijas bērniem mērķus nevar sasniegt bez vērienīga un īpaši šim nolūkam paredzēta budžeta gan ES, gan valstu līmenī; šajā sakarībā atkārtoti prasa Eiropas Garantijai bērniem piešķirt ievērojama apjoma īpašu budžetu vismaz 20 miljardu EUR apmērā; uzsver steidzamo nepieciešamību piešķirt šo īpašo budžetu nākamajā daudzgadu finanšu shēmā, lai risinātu arvien pieaugošo bērnu nabadzības un sociālās atstumtības problēmu;

5. uzsver, ka ir svarīgi izskaust bērnu nabadzību un sociālo atstumtību, lai izskaustu šo parādību pārnesamību vairākās paaudzēs; atzinīgi vērtē to, ka 2025. gada pavasara paketē visos valstu ziņojumos ir iekļauts novērtējums par Garantijas bērniem īstenošanu, un mudina turpināt uzraudzīt Eiropas pusgada ietvaros panākto progresu; tomēr

([4]) Eiropas Dzimumu līdztiesības institūts, "*Gender Equality Index*", https://eige.europa.eu/gender-equality-index/2025/country.
([5]) OV L 223, 22.6.2021., 14. lpp., ELI: http://data.europa.eu/eli/reco/2021/1004/oj.

pauž nožēlu par to, ka šie konstatējumi nav padziļināti izskatīti, un 2025. gadā tikai divos konkrētām valstīm adresētajos ieteikumos prasa rīcību bērnu nabadzības novēršanai; uzskata, ka konkrētām valstīm adresētajos ieteikumos būtu jāņem vērā dalībvalstu budžetu atbilstība ESF+ regulā izklāstītajai prasībai par minimālo piešķīrumu bērnu nabadzības novēršanai ([6]);

6. atkārtoti prasa palielināt finansējumu Eiropas Garantijai bērniem, paredzot ievērojama apjoma īpašu budžetu vismaz 20 miljardu EUR apmērā, un prasa dalībvalstīm vismaz 5 % no tām piešķirtajiem ESF+ līdzekļiem paredzēt bērnu nabadzības apkarošanai un bērnu labklājības veicināšanai, vismaz 10 % paredzot dalībvalstīm, kurās bērnu nabadzības līmenis pārsniedz ES vidējo rādītāju;

7. pauž bažas par jauniešu bezdarba līmeni, kas joprojām vairāk nekā divas reizes pārsniedz vidējo bezdarba līmeni ES; uzsver, ka ir būtiski papildus jauniešu nodarbinātības aktivizēšanas pasākumiem sniegt pastāvīgu atbalstu, tostarp piekļuvi integrētiem sociālajiem pakalpojumiem, mājokļiem un garīgās veselības atbalstam, lai nodrošinātu viņu nepārtrauktu līdzdalību izglītībā vai nodarbinātībā; uzsver, ka dalībvalstīm ir jāiegulda pastiprinātajā Garantijā jauniešiem, lai nodrošinātu kvalitatīvu un savlaicīgu atbalstu visiem jauniešiem, kas nemācās, nestrādā un neapgūst arodu (*NEET*) un ir jaunāki par 30 gadiem; mudina dalībvalstis pastiprināto Garantiju jauniešiem vairāk izmantot kā instrumentu to jauniešu atbalstam, kuri pamet aprūpi, lai novērstu ar to saistīto aprūpes iespēju strauju zaudēšanu, tostarp nodrošināt piekļuvi profesionālajai orientācijai;

8. aicina Komisiju un dalībvalstis Eiropas pusgada ietvaros veicināt kvalitatīvu un taisnīgi apmaksātu stažēšanos un novērst tās ļaunprātīgu izmantošanu pastāvīgas nodarbinātības vietā; prasa vērienīgu un visaptverošu gaidāmo direktīvu par stažieru darba nosacījumu uzlabošanu ([7]), kurā nodrošinātu stažieru tiesību pilnīgu aizsardzību, tostarp iespēju pamattiesību pārkāpuma gadījumā bez sekām izbeigt stažēšanos, un prasa ātri pabeigt sarunas;

9. uzskata, ka ir vajadzīga rīcība ES un dalībvalstu līmenī, lai nepieļautu un novērstu pastāvīgi augstu nabadzības un sociālās atstumtības līmeni, tādēļ atzinīgi vērtē paziņojumu par pirmo ES nabadzības apkarošanas stratēģiju; uzskata, ka stratēģijai ir jānodrošina visaptveroša pieeja nabadzības un sociālās atstumtības pamatcēloņu un daudzdimensionālo aspektu novēršanai, to īstenojot ar konkrētām darbībām, stabilu budžeta piešķīrumu, skaidriem mērķiem, starpposma mērķiem un strukturāliem pasākumiem, vienlaikus arī nodrošinot stingru īstenošanu un uzraudzību; aicina dalībvalstis īstenot direktīvu par adekvātām minimālajām algām ([8]), lai cīnītos pret nodarbinātu personu nabadzību un stimulētu nodarbinātību; prasa ES nabadzības apkarošanas stratēģijā galveno uzmanību pievērst cīņai pret bērnu nabadzību, lai pārtrauktu nabadzības apburto loku; mudina dalībvalstis pilnībā īstenot Padomes ieteikumu par adekvātiem minimālajiem ienākumiem ([9]);

10. atgādina, ka ir svarīgi uzlabot pašnodarbināto personu piekļuvi sociālajai aizsardzībai, un aicina Komisiju izmantot Eiropas pusgada procesu, lai uzraudzītu to, kā dalībvalstis izpilda Padomes Ieteikumu par darbinieku un pašnodarbināto personu piekļuvi sociālajai aizsardzībai ([10]), tostarp konkrētām valstīm adresētos ieteikumus; atgādina – tā kā pašnodarbināto personu skaits kultūras un radošajās nozarēs ir vairāk nekā divas reizes lielāks nekā sabiedrībā kopumā, šajā nozarē ir vajadzīgi mērķtiecīgi pasākumi; tādēļ atzinīgi vērtē paziņojumu par ES Mākslinieku hartu, kuras mērķis ir izcelt galvenos pamatprincipus un apņemšanās īstenot taisnīgus darba apstākļus šajā nozarē, taču mudina Komisiju to publicēt jau 2026. gadā, jo šo jautājumu risināšana ir ieilgusi;

11. pauž nožēlu par to, ka dalībvalstis aktīvāk neīsteno ES stratēģiskā satvara romu jautājumos mērķus un tiem netiek pievērsta pastāvīga uzmanība Eiropas pusgada procesā, jo īpaši konkrētām valstīm adresētajos ieteikumos; uzsver stratēģiskā satvara mērķi, kas paredz uz pusi samazināt nodarbinātības līmeņa atšķirību starp romiem un sabiedrību kopumā un līdz 2030. gadam nodrošināt, ka vismaz 60 % romu strādā algotu darbu; mudina dalībvalstis pieņemt integrētu, uz līdztiesību vērstu pieeju un nodrošināt, ka publiskā politika un pakalpojumi ir reāli pieejami visiem romiem, arī tiem, kas dzīvo attālos lauku apvidos;

([6]) Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) 2021/1057 (2021. gada 24. jūnijs), ar ko izveido Eiropas Sociālo fondu Plus (ESF+) un atceļ Regulu (ES) Nr. 1296/2013 (OV L 231, 30.6.2021., 21. lpp., ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2021/1057/oj).

([7]) Komisijas 2024. gada 20. marta priekšlikums Eiropas Parlamenta un Padomes direktīvai par stažieru darba nosacījumu uzlabošanu un nodrošināšanas panākšanu un tādu pastāvīgu darba tiesisko attiecību apkarošanu, kas krāpnieciski noformētas kā stažēšanās ("Stažēšanās direktīva") (COM(2024)0132).

([8]) Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva (ES) 2022/2041 (2022. gada 19. oktobris) par adekvātām minimālajām algām Eiropas Savienībā (OV L 275, 25.10.2022., 33. lpp., ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2022/2041/oj).

([9]) Padomes Ieteikums (2023. gada 30. janvāris) par adekvātu minimālo ienākumu, kas nodrošina aktīvu iekļaušanu 2023/C 41/01 (OV C 41, 3.2.2023., 1. lpp.).

([10]) Padomes Ieteikums (2019. gada 8. novembris) par darbinieku un pašnodarbināto personu piekļuvi sociālajai aizsardzībai (OV C 387, 15.11.2019., 1. lpp.).

12. ar bažām atgādina par pastāvīgo atšķirību personu ar invaliditāti nodarbinātībā (aptuveni 24 %), kā arī par ES mērķi pāriet no visu attiecīgo personu aprūpes iestādē uz aprūpi kopienā vai ģimenē; aicina Komisiju ar Eiropas pusgada procesu, tostarp konkrētām valstīm adresētajiem ieteikumiem, risināt jautājumu par personu ar invaliditāti nodarbinātības atšķirībām un saskaņā ar ANO Konvenciju par personu ar invaliditāti tiesībām atjaunināt ES Personu ar invaliditāti tiesību stratēģiju 2021.–2030. gadam, tajā paredzot jaunas pamatiniciatīvas, tostarp Eiropas invaliditātes nodarbinātības un prasmju garantiju; atkārtoti aicina Komisiju nākt klajā ar deinstitucionalizācijas rīcības plānu, kas aptvertu visas iedzīvotāju grupas, kuras joprojām dzīvo iestādēs, tostarp bērnus, personas ar invaliditāti, cilvēkus ar garīgās veselības problēmām un bezpajumtniekus; uzsver, ka deinstitucionalizācijas jomā panāktais progress būtu jāuzrauga Eiropas pusgada ietvaros, un aicina dalībvalstis pilnībā izmantot ESF+ un citus ES un valstu fondus, lai pabeigtu šo procesu, izstrādātu kopienā balstītus pakalpojumus un ieguldītu preventīvos pasākumos;

13. atzinīgi vērtē sociālās konverģences sistēmas pastāvīgu iekļaušanu Eiropas pusgadā; uzsver tā nozīmi, kā arī sociālo rezultātu pārskatu, kas ir svarīgi, lai apzinātu riskus, sekotu līdzi progresam augšupējas sociālās konverģences jomā, samazinātu nevienlīdzību, stiprinātu sociālās aizsardzības sistēmas un veicinātu pienācīgus darba apstākļus un atbalsta pasākumus nolūkā nodrošināt taisnīgumu pārkārtošanās procesā; aicina Komisiju turpināt izstrādāt inovatīvus kvantitatīvās un kvalitatīvās analīzes instrumentus šīs jaunās sistēmas ietvaros, lai to optimāli izmantotu turpmākajos Eiropas pusgada ciklos; aicina Komisiju analīzes otrajā posmā analizēt augšupējas sociālās konverģences riskus, kas uzsvērti tās 2025. gada vienotajā nodarbinātības ziņojumā, tostarp rādītājus par nepietiekami pārstāvēto grupu nodarbinātību, priekšlaicīgu mācību pārtraukšanu un pieaugušo izglītību, kā arī nabadzību, un ar attiecīgajām dalībvalstīm apspriest veiktos vai plānotos pasākumus šādu risku novēršanai; norāda, ka vienotajā nodarbinātības ziņojumā konstatēto problēmu risināšana palīdzēs panākt augšupēju sociālo konverģenci;

14. aicina Komisiju uzlabot un atjaunināt sociālo rezultātu pārskatu, nodrošinot, ka tas atspoguļo nevienlīdzības virzītājspēkus un ietekmi, tostarp vienlīdzīgas iespējas, kvalitatīvu nodarbinātību, bagātības sadali, piekļuvi sabiedriskajiem un sociālajiem pakalpojumiem, pienācīgas pensijas, mājokļus un bezpajumtniecību, garīgo veselību, diskrimināciju un vides degradācijas un klimata pārmaiņu sociālo ietekmi; aicina Komisiju uzskatīt nodarbinātu personu nabadzību par sociālo rezultātu pārskatā pamanīto brīdinājuma signālu un ierosināt konkrētām valstīm adresētus ieteikumus, ja šādas tendences joprojām pastāv; uzsver, ka ir jārisina tādas problēmas, kas rezultātu pārskatā atzīmētas kā "kritiska situācija" vai "jānovēro", kā priekšlaicīga mācību pārtraukšana, pārāk augstas ar mājokli saistītas izmaksas, sociālo pārvedumu ietekme, personu ar invaliditāti nodarbinātības atšķirība, iedzīvotāju norādītās neapmierinātās medicīniskās aprūpes vajadzības, bērnu aprūpe, digitālās pamatprasmes un bērnu nabadzība; prasa tajā iekļaut sociālā progresa indeksu un dzimumu līdztiesības indeksu, lai, izmantojot sadalītus datus, varētu labāk novērtēt nevienlīdzību, piekļuvi iespējām un labklājību; uzsver, ka ir vajadzīgi savlaicīgi, saskaņoti un pārredzami dati un metodika, lai uzlabotu uz pierādījumiem balstītas politikas veidošanu un mērķtiecīgas sociālās investīcijas, un ka sociālo rezultātu pārskats ir jāsaskaņo ar visiem 20 ESTP principiem;

15. atgādina, ka *AROPE* rādītājs nepietiekami aptver nabadzības un sarežģītas nevienlīdzības pamatcēloņus, jo īpaši mājsaimniecībās nedzīvojošu personas, nabadzības kvalitatīvos aspektus un marginalizācijas radīto dzīves pieredzi, uzskatot arī, ka nabadzība nenozīmē tikai nepietiekamus ienākumus vai materiālo nenodrošinātību; aicina Sociālās aizsardzības komiteju atjaunot *AROPE* statistikas mērījumus, lai tos paplašinātu, virzoties uz spēcīgāku, sadalītu un daudzdimensionālāku sapratni par nabadzību un sociālo atstumtību;

16. atgādina, ka sociālie ieguldījumi var pozitīvi ietekmēt ekonomikas izaugsmi, ražīgumu un konkurētspēju, vienlaikus veicinot fiskālo ilgtspēju un sekmējot augšupēju sociālo kohēziju un uzlabojot dzīves un darba apstākļus un neaizsargātu grupu iekļaušanu; aicina Komisiju un dalībvalstis uzskatīt sociālos ieguldījumus par ilgtspējīgas izaugsmes pamatu un koncentrēties uz ieguldījumiem, kas ir izrādījušies efektīvi izaugsmes, produktivitātes, darbvietu kvalitātes un uzlabotas dalības darba tirgū ziņā; aicina dalībvalstis līdz 2026. gada 31. decembrim pilnībā un mērķtiecīgi izmantot Atveseļošanas un noturības mehānismu, lai risinātu problēmas, kas konstatētas konkrētām valstīm adresētajos ieteikumos; prasa Komisijai sniegt norādījumus par privāto investīciju un publiskā un privātā sektora partnerību piesaistīšanu, lai novērstu sociālās infrastruktūras nepilnības; atzinīgi vērtē Sociālo ieguldījumu zināšanu centra izveidi nolūkā uzlabot savstarpējo mācīšanos un tehnisko palīdzību, turpināt uzlabot sociālo rādītāju savlaicīgumu un pieejamību, samazināt kavēšanos nabadzības un nevienlīdzības tendenču novērtēšanā un uzlabot dalībvalstu piekļuvi datiem politikas izvērtēšanas un ietekmes novērtēšanas nolūkā;

17. atgādina, ka sociālā ekonomika ir svarīgs sociālo ieguldījumu komponents, kam ir unikāla loma iekļaujošu un inovatīvu risinājumu izstrādē vietējā līmenī, veicinot kvalitatīvu darbvietu radīšanu, cenas ziņā pieejamu un piekļūstamu sociālo un tiešo pakalpojumu sniegšanu un zaļo un digitālo pārkārtošanos; norāda, ka sabiedrība stingri atbalsta sociālo ekonomiku – 88 % Eirobarometra respondentu atbalsta stratēģijas un tiesību aktus tās veicināšanai; aicina Komisiju un dalībvalstis stiprināt pamatnosacījumus, atvieglojot piekļuvi finansējumam un nodrošinot spēju veidošanas iespējas un pamanāmību, un atspoguļot sociālās ekonomikas rīcības plāna mērķus Eiropas pusgadā, tostarp izmantojot konkrētām valstīm adresētus ieteikumus un ES līdzekļu mērķtiecīgu izmantošanu;

18. uzsver, ka Komisijas cenas ziņā pieejamu mājokļu plāns būtu labāk jāintegrē Eiropas pusgadā, lielāku uzmanību pievēršot konkrētām valstīm adresētajiem ieteikumiem par cenas ziņā pieejamiem, pienācīgiem un ilgtspējīgiem mājokļiem, jo īpaši iedzīvotāju grupām ar zemiem un vidējiem ienākumiem, kā arī personām ar invaliditāti un vecāka gadagājuma cilvēkiem; prasa pastiprināti uzraudzīt progresu, ko dalībvalstis panākušas, nodrošinot piekļuvi pienācīgiem, drošiem un nenošķirtiem mājokļiem romu kopienām, kuras saskaras ar galēju nabadzību; atgādina Lisabonas deklarācijas par Eiropas platformu bezpajumtniecības apkarošanai parakstītājiem par mērķi līdz 2030. gadam izskaust bezpajumtniecību; aicina dalībvalstis pasākumus, kas palielina piedāvājumu, samazina būvniecības izmaksas un novērš darbaspēka trūkumu būvniecības un mājokļu nozarē, kombinēt ar atbalstu pieprasījuma veidošanai, kas ļauj iedzīvotājiem, jo īpaši neaizsargātā situācijā esošam mājsaimniecībām, piekļūt cenas ziņā pieejamiem, pienācīgiem un ilgtspējīgiem mājokļiem; uzsver, ka ar valstu vidēja termiņa fiskāli strukturālajiem plāniem un investīciju stratēģijām būtu jāatbalsta sociālie un cenas ziņā pieejami mājokļi, bezpajumtniecības novēršana un samazināšana un ēku modernizācija, lai samazinātu enerģētisko nabadzību un uzlabotu mājokļu stāvokli, jo īpaši neaizsargātām mājsaimniecībām; atgādina, ka Sociālais klimata fonds no 2026. gada nodrošinās finansējumu dalībvalstīm neaizsargātu mājsaimniecību un mikrouzņēmumu atbalstam;

19. uzsver, ka investīcijas kvalitatīvā un pieejamā izglītībā un mūžizglītībā, tostarp profesionālās izglītības un apmācības un māceklības pasākumi, veido stratēģiskas sociālās investīcijas, kas ir būtiskas kohēzijai, iekļaušanai un darbaspēka sagatavošanai zaļās un digitālās pārkārtošanās procesam un ar aizsardzību saistītu ES vajadzību nodrošināšanai; atzinīgi vērtē priekšlikumu Padomes ieteikumam par cilvēkkapitālu Eiropas Savienībā un tā virzību uz prasmju trūkuma novēršanu, prasmju apzināšanas izmantošanu prasmju stratēģiju izstrādē un plaša pamatprasmju kopuma, tostarp digitālās, pilsoniskuma un MI pratības, attīstīšanu, lai sagatavotu cilvēkus mūsdienīgai dzīvei; atzīst, ka nepietiekami ieguldījumi cilvēkkapitālā kavē inovāciju, konkurētspēju un cilvēku spēju pilnībā izmantot savu potenciālu;

20. uzsver, ka ar ES iniciatīvām prasmju trūkuma jomā ir spēcīgāk jāatbalsta visaptverošas un iekļaujošas izglītības un apmācības sistēmas, tostarp piemērojot aktīvu darba tirgus politiku, individuālos mācību kontus un mikroapliecinājumus, kā arī ir jāstiprina procedūras neformālās un ikdienējās mācīšanās atzīšanai; turklāt uzsver, cik svarīgi prasmju trūkuma novēršanai ir uzlabot un veicināt taisnīgu darbaspēka mobilitāti ES un likumīgu migrāciju un atzīt ārvalstu kvalifikācijas; pauž bažas par to, ka lielākajā daļā dalībvalstu pieaugušo līdzdalība apmācībā joprojām ir krietni zem 60 % mērķa, jo īpaši mazkvalificētu darba ņēmēju, gados vecāku darba ņēmēju, trešo valstu valstspiederīgo un personu ar invaliditāti vidū; aicina Komisiju gaidāmajā taisnīgas darbaspēka mobilitātes paketē piedāvāt konkrētus risinājumus prasmju trūkuma novēršanai un ieilgušās problēmas risināt, nodrošinot, ka ar gaidāmo prasmju pārnesamības iniciatīvu novērš pašreizējos šķēršļus prasmju atzīšanai;

21. pauž stingru pārliecību, ka darba ņēmēju individuālās tiesības uz apmācību darba laikā, kas novērstu galvenos šķēršļus viņu dalībai apmācībā, var nodrošināt kvalitatīvu prasmju pilnveidi vai pārkvalificēšanos, darbinieku apmācību un atbalstu karjeras veidošanai, lai darba devējiem nodrošinātais kvalificētu darba ņēmēju piedāvājums būtu paredzams un stabils; uzsver, ka izmaksu šķēršļi ir jānovērš, nodrošinot, ka apmācība darba ņēmējiem ir bez maksas, un to atbalsta ar finansējumu, nodokļu atvieglojumiem un partnerībām; uzsver, ka par darba ņēmēju apmācību ir atbildīgas valstu iestādes un sociālie partneri, un uzsver to būtisko lomu tiesību uz apmācību īstenošanā; tādēļ aicina dalībvalstis noteikt prioritāti un veicināt darba ņēmēju un viņu darba devēju kopīgi izstrādātas apmācības shēmas, nodrošinot, ka prasmju pilnveide un pārkvalifikācija atbilst reālajam pieprasījumam un veicina karjeras izaugsmi; aicina Komisiju izpētīt un izdot norādījumus par to, kā publiskā un privātā sektora partnerības starp dalībvalstīm un uzņēmumiem var finansēt darba ņēmēju apmācību, pārkvalifikāciju un kvalifikācijas celšanu, jo īpaši atsevišķu darba ņēmēju tiesības uz apmācību;

22. uzsver, ka taisnīgumam starp paaudzēm ir jākļūst par Eiropas pusgada strukturālu sastāvdaļu; aicina Komisiju paaudžu taisnīguma stratēģijas ietvaros Eiropas pusgada novērtēšanas sistēmā integrēt rādītājus par jauniešu un vecākās paaudzes labbūtību, piekļuvi kvalitatīvām darbvietām, mājokļu pieejamību cenas ziņā, pieejamību un fizisko piekļūstamību, minimālo ienākumu un pensiju atbilstību, piekļuvi kvalitatīviem garīgās veselības pakalpojumiem un kvalitatīvai izglītībai un prasmēm un izvērtēt fiskālo un reformu ieteikumu ilgtermiņa un distributīvo ietekmi; aicina

Komisiju novērtēt politikas ieteikumu ilgtermiņa ekonomisko, vides un sociālo ietekmi, tostarp nepietiekamo ieguldījumu ietekmi uz nākamajām paaudzēm; uzsver, ka demogrāfiskās pārveides un mūža ilguma pagarināšanās ietekme ir labāk jāintegrē Eiropas pusgadā; uzsver, ka demogrāfisko pārmaiņu dēļ ir vajadzīgi politikas pasākumi līdzdalības darba tirgū palielināšanai; uzsver, ka ir vajadzīgi pasākumi aktīvu vecumdienu atbalstam un ir jānodrošina pensiju un aprūpes sistēmu ilgtermiņa ilgtspēja; uzskata, ka konkrētām valstīm adresētajos ieteikumos būtu jāveicina pensijas, kas visiem nodrošina cilvēka cienīgu dzīvi, labklājību un piekļuvi kvalitatīviem un cenas ziņā pieejamiem veselības aprūpes un profilaktiskajiem pakalpojumiem;

23. uzsver, ka Eiropas pusgada ietvaros aizsardzības izdevumi ir koordinēti, efektīvi un pārredzami jāplāno Eiropas līmenī, lai maksimāli palielinātu ieguvumus sabiedrībai; uzsver, ka ar drošību saistītās investīcijās būtu jāieskaita arī sabiedrības noturība, tostarp infrastruktūra, kas dod lielu civilo labumu, sociālā aizsardzība, pilsoniskā izglītība, demokrātiskā noturība un aizsardzība pret dezinformāciju, atzīstot, ka sociālā stabilitāte un demokrātiskā uzticēšanās ir svarīgi Eiropas drošības arhitektūras elementi un ka tie ir jāatspoguļo pusgada analīzē par ilgtermiņa reformu un investīciju vajadzībām;

24. uzsver, ka 2026. gada Eiropas pusgada ieteikumiem būs izšķiroša nozīme nākamās daudzgadu finanšu shēmas veidošanā; uzskata, ka reformas un investīcijas būtu jāatlasa atbilstoši tam, cik efektīvi un lietderīgi ar tām īsteno attiecīgos konkrētai valstij adresētos ieteikumus; brīdina – lai ES finansējumu sasaistītu ar pusgada norādījumiem, šādiem norādījumiem jābūt sociāli līdzsvarotiem un pilnībā saskaņotiem ar ESTP un reģionālajiem un vietējiem dalībniekiem ir jāuzņemas svarīga loma līdzekļu izmaksāšanā; tādēļ ar bažām norāda uz Komisijas priekšlikumu par sociālajiem izdevumiem, kas var mazināt koncentrēšanos uz nodarbinātības un sociālajiem mērķiem, un prasa izveidot atsevišķu, tematiski koncentrētu un pastiprinātu ESF+;

25. uzskata, ka ES sociālais modelis ir neatņemama tās konkurētspējas daļa un ka, cenšoties mazināt administratīvo slogu uzņēmumiem, tomēr ir jāsaglabā un jānodrošina sociālās tiesības; uzsver, ka arī darbvietu kvalitāte un ārpuscenu konkurētspēja, piemēram, produktu un pakalpojumu kvalitāte, var veicināt ražīgumu un algu pieaugumu; uzsver, ka ir svarīgi nodrošināt lielāku skaidrību, proporcionalitāti un juridisko noteiktību, jo īpaši maziem un vidējiem uzņēmumiem un pašnodarbinātām personām, un uzsver, ka šādās pieejās būtu jāņem vērā darba tirgus modeļu daudzveidība dalībvalstīs, kā arī jāatbalsta ilgtspējīga saimnieciskā darbība un kvalitatīva darbvietu radīšana;

26. atbalsta demokrātiskāku Eiropas pusgada procesu, kurā Parlaments būtu cieši iesaistīts ekonomikas un sociālās politikas prioritāšu noteikšanā un ekonomikas pārvaldības lēmumu pieņemšanā; uzstāj, ka valstu reformu izstrādē, uzraudzībā un pārraudzībā ir sistemātiski jāiesaista sociālie partneri, pilsoniskās sabiedrības organizācijas un reģionālie un vietējie dalībnieki, tam nodrošinot pienācīgu laiku un pārredzamību; mudina Komisiju un dalībvalstis nodrošināt to pienācīgu iesaisti visos analīzes posmos, tostarp sociālās konverģences sistēmā, lai stiprinātu līdzatbildību un nodrošinātu, ka ES sociālās tiesības tiek uz vietas reāli īstenotas; uzsver, ka subsidiaritātes principa ievērošana un valstu kompetence joprojām ir Eiropas pusgada centrālā tēma; atgādina, ka Komisijai ir jānodrošina, lai Eiropas pusgadā un ES ekonomikas pārvaldības sistēmā novērtētu ierosināto reformu ietekmi uz dzimumu līdztiesību un sieviešu integrāciju darba tirgū, un jāveicina ieguldījumi kvalitatīvos sabiedriskajos pakalpojumos un aprūpes infrastruktūrā;

27. vērš uzmanību uz to, ka trūkst pārredzamas metodikas konkrētām valstīm adresētu ieteikumu izstrādē un skaidrības par to atlasē izmantotajiem kritērijiem; brīdina, ka tas apdraud pārskatatbildību un var radīt nevienlīdzīgu attieksmi pret dalībvalstīm; aicina Komisiju nodrošināt pilnīgu pārredzamību pār procedūrām un iekšējo lēmumu pieņemšanu, tostarp iesaistītajiem ģenerāldirektorātiem, un stiprināt pārskatatbildību un informācijas apmaiņu ar Parlamentu; pauž bažas par to, ka konkrētām valstīm adresēto ieteikumu izpildes līmenis joprojām ir zems; aicina dalībvalstis labāk ņemt vērā ieteikumus nodarbinātības un sociālās politikas jomā; aicina Komisiju pastiprināt dialogu ar dalībvalstīm par sniegto ieteikumu un nodarbinātības pamatnostādņu īstenošanu, kā arī pašreizējo vai plānoto politikas pasākumu pārraudzību;

28. uzdod priekšsēdētājai šo rezolūciju nosūtīt Padomei un Komisijai.